22/07/2021

Μητροπολίτης Αργολίδος: “Η αγελάδα και το εμβόλιο”

/ Γνώμες

- **του Σεβ. Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκταρίου**

Παρατηρούμε τούτες τις μέρες, ύστερα από μία πρόσκαιρη ύφεση, ο κορονοϊός να επανέρχεται δριμύτερος. Τα κρούσματα να αυξάνουν αλματωδώς. Η επιστημονική κοινότητα να κρούει, τον κώδωνα του κινδύνου. Η πολιτεία με αγωνιώδεις εκκλήσεις να προσπαθεί να πείσει για την αναγκαιότητα του εμβολιασμού, ζητώντας μάλιστα την αρωγή της εκκλησίας. Στόχος η επίτευξη της ανοσίας, που μπορεί να τιθασεύσει τον ιό και τις συνεχείς μεταλλάξεις του.

Μία ομάδα που δεν έχουν ακόμη εμβολιαστεί είναι όσοι φοβούνται τις παρενέργειες. Είναι κατανοητό, τόσα που ακούν να έχουν μία κάποια δικαιολογία να διστάζουν. Όμως οι ίδιοι άνθρωποι παίρνουν κάποια φάρμακα. Μερικοί μάλιστα

είναι κινητό φαρμακείο. Αλήθεια έχουν διαβάσει το συνοδευτικό φυλλάδιο με τις οδηγίες και παρενέργειες; Τρομάζεις πολλές φορές απ’ αυτά που διαβάζεις και διστάζεις να πάρεις το συγκεκριμένο φάρμακο. Γι’ αυτό και πολλοί γιατροί συστήνουν στους ασθενείς, να μην διαβάζουν τις παρενέργειες! Φάρμακο σημαίνει φαρμάκι και αφού το φάρμακο έχει ενέργεια, θα έχει και παρενέργεια. Όμως χάρη σ’ αυτά τα φάρμακα ζούμε οι περισσότεροι και χάρη σ’ αυτά ο μέσος όρος ζωής έχει ανέβει.

Μου έλεγε ένας φίλος γιατρός ότι όταν πρωτοβγήκε το πρώτο εμβόλιο, νομίζω του δαμαλισμού, κυκλοφόρησε η φήμη ότι ο άνθρωπος θα μεταβληθεί σε … αγελάδα! Μου έδωσε μάλιστα «το ημερολόγιο του 2021 των εκδόσεων ΒΗΤΑ, με τίτλο, “Ιατροί και ασθενείς στη χαρακτική”,(1609 – 1840), όπου οι γελοιογράφοι διακωμωδούν τους αντιεμβολιαστές και τις φοβίες τους. Σε μια γελοιογραφία δείχνει ανθρώπους να εμβολιάζονται και σε λίγο να βγαίνουν από το σώμα τους αγελάδες! Σήμερα εκτός από τα τσιπάκια που «εμφυτεύονται» στο σώμα μας, κάποιοι ισχυρίζονται ότι όσοι εμβολιάστηκαν θα βγάλουν κέρατα στο κεφάλι και ουρά! Σε μία άλλη γελοιογραφία δείχνει τον Edward Jenner (1749 – 1823), που ήταν επινοητής του εμβολιασμού κατά της ευλογιάς, με άλλους δύο συναδέλφους του, να απομακρύνουν τους αρνητές του εμβολιασμού, που αποχωρούν με κατάρες! Κάθε ομοιότητα με τα καθ’ ημάς, είναι απλώς συμπτωματική…

Πρόσφατα έπεσε στα χέρια μου ένα περιοδικό του 1960. Μεταξύ των άρθρων ήταν ένα για την αξία και την αναγκαιότητα του εμβολιασμού. Και τότε υπήρξαν αντιεμβολιαστές, αλλά η απήχηση τους ήταν μικρή.

Το κίνημα του αντιεμβολιασμού επιτάθηκε με τον H1N1 πριν από μία δεκαετία, αλλά τώρα πλέον έχει πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Μπορούμε λοιπόν να κατανοήσουμε την ομάδα αυτών που διστάζει. Με μία πληρέστερη ενημέρωση, η διστακτική αυτή ομάδα, μπορεί να πεισθεί.

Εκεί όμως που είμαι απαισιόδοξος είναι στο κομμάτι εκείνο του πληθυσμού που έχει ιδεολογικοποιήσει ή έχει δώσει διαστάσεις μεταφυσικές στο πρόβλημα. Και δεν εννοώ μόνο τους χριστιανούς, αλλά και όλους όσοι βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε μία ιδεολογία, όπου απαγορεύεται η κριτική σκέψη, η ελευθερία επιλογής και η προσωπική ευθύνη πάει στο περιθώριο. Όταν δεν αντέχεις την ελευθερία σου και την προσωπική σου ευθύνη, ψάχνεις για ένα «καταφύγιο ιδεών», κάπου να κουρνιάσεις να παραδώσεις την ελευθερία, τη σκέψη, την ευθύνη και να παίρνεις «γραμμή» από κάποιο άλλο κέντρο ή πρόσωπο.

Αυτή ακριβώς είναι η λειτουργία της σέκτας. Απροκάλυπτα ο γκουρού Μαχαράτζι

πριν χρόνια, καλούσε τους οπαδούς του «να πετάξουν το μυαλό τους στο σκουπιδοτενεκέ και ν' ακολουθήσουν το δικό του μυαλό!»

Κάθε σέκτα δείχνει υπερβολική αφοσίωση σε κάποιο πρόσωπο, (γκουρού, «γέροντα», λαοπλάνο) ή σε κάποια ιδέα. Απαιτεί ολοκληρωτική αφοσίωση. Ξέρει να χρησιμοποιεί, να χειρίζεται, να πείθει, να τρομοκρατεί, να εξαναγκάζει, να ελέγχει, να ταπεινώνει. Δεν επιτρέπει την κριτική, με τη δικαιολογία ότι όταν αγωνίζεσαι για μία ιδέα ή ένα σκοπό, όταν είσαι στην πρώτη γραμμή της μάχης, δεν έχεις την πολυτέλεια της κριτικής. Μόνο μάχεσαι...

Στις σέκτες, ιδεολογίες, ολοκληρωτικά κόμματα ή καθεστώτα, όλα είναι τακτοποιημένα. Έχει μεριμνήσει το «κυβερνών στόμα» να υπάρχουν έτοιμες απαντήσεις, προκατασκευασμένα τσιτάτα για όλους και για όλα. Τα μέλη δεν έχουν μάθει στο διάλογο, δεν έχουν μάθει να ακούνε τον συνομιλητή τους. Μοιάζουν σαν κουρδισμένοι και απαγγέλουν το ποίημα, την έτοιμη και μασημένη τροφή, που τους έχει δοθεί από πάνω. Υπερασπίζονται την ιδεολογία τους μ' έναν πρωτόγονο φανατισμό που πολλές φορές καταντάει επικίνδυνος. Τα μέλη και οι οπαδοί έχουν την αίσθηση ότι είναι οι «εκλεκτοί» οι «σεσωσμένοι». Το σύνθημα «Εμείς και οι άλλοι», είναι η πρώτη παγίδα της σέκτας.

Και αφού αυτοί είναι οι «εκλεκτοί» δεν φταίνε σε τίποτα. Για όλα φταίνε οι άλλοι: Το κεφάλαιο, οι σκοτεινές δυνάμεις, οι πολυεθνικές, ο σιωνισμός, η παγκόσμια μυστική υπερκυβέρνηση, ο αντίχριστος κ. λ π. Πάντα σε κάθε κρίση υπάρχει κάτι για να δαιμονοποιήσουν και το οποίο θα πρέπει να το καταγγείλουν, να του επιτεθούν, να διαδηλώσουν στους δρόμους.

Όταν κανείς έλθει αντιμέτωπος με τέτοιες καταστάσεις και πρόσωπα, είναι εκ των προτέρων χαμένος. Μάταιος κόπος. Κάθε συζήτηση με ιδεολόγους, ιδεοληπτικούς, φανατισμένους, παρανοϊκούς, εκουσίως ανοηταίνοντας, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. «Με τη βλακεία και οι Θεοί ακόμη δεν τα βγάζουν πέρα», έλεγε ο Σίλλερ.

Γράφει γι' αυτό το φαινόμενο ο Χ. Γιανναράς:

«*Αυτός είναι ο λόγος που αποδείχνεται πάντα μάταιη κάθε προσπάθεια (έστω κι αν γίνεται με την πιο γνήσια ανθρώπινη συμπάθεια) να υποδείξεις λάθη, νευρωτικές μονομέρειες ή μικρονοϊκές αφέλειες σε ανθρώπους στρατευμένους και εγκλωβισμένους ψυχολογικά σε οποιοδήποτε ιδεολογικό καταφύγιο. Δεν υπάρχουν περιθώρια διαφωνίας, διαλόγου, κριτικής αντιπαράθεσης ή επιχειρηματολογίας, όταν ο άλλος νιώθει έστω και ασυνείδητα ότι του αμφισβητείς τα ερείσματα που τον δικαιώνουν στα ίδια του τα μάτια...*

... Αυτός ο τύπος ανθρώπου, εγκλωβισμένος σε κάποια σέκτα, ιδεολογία κ. λ π, σαρκώνει μια τραγικότητα που αξίζει πολλή συμπόνοια και ανεκτική κατανόηση. Γνώρισα τέτοιους ανθρώπους στρατευμένους στον ορθόδοξο χριστιανισμό ή στον

ορθόδοξο μαρξισμό ή στον τροτσκισμό ή στον μαοϊσμό ή στον ρωμαιοκαθολικό κλήρο ή σε προτεσταντικές σέκτες. Και λέω ότι αξίζει να τους συμπονάει κανείς, γιατί μόνο από φοβερή εσωτερική ανασφάλεια γαντζώνεται ο άνθρωπος έτσι απεγνωσμένα στη σιγουριά μίας ολοκληρωτικής ιδεολογίας και μάχεται γι' αυτήν, δηλαδή για την σιγουριά του, με νύχια και με δόντια. Επιλέγει αθέλητα την τραγική μοναξιά του «εκλεκτού», του «ασυμβίβαστου», του «γνήσιου ορθόδοξου», του «αγωνιστή με συνέπεια». Μα κάπου βαθιά μέσα του σφαδάζει το χαμένο του πρόσωπο, η δίχως ταυτότητα ψυχή του».

Αφορμή να γράψω τούτες τις γραμμές, στάθηκε μία φωτογραφία από τις αντιεμβολιαστικές διαδηλώσεις που έγιναν την περασμένη εβδομάδα. Όπως πάντα η πλ. Συντάγματος είναι ο κοινός τόπος όλων των αντί... Ένας νεαρός ρασοφόρος σε έξαλλη κατάσταση μ' ένα μεγάλο σταυρό σα λάβαρο και πίσω του πλήθος μαινόμενων «χριστιανών», με αναπεπταμένες σημαίες να ωρύονται κατά του εμβολίου, που περιέχει τσιπάκι, κατά του Γκέιτς, της C.I.A. Ένιωσα βαθιά θλίψη. Όχι μόνον γιατί είναι επικίνδυνοι για τη δημόσια υγεία και τις ζωές των άλλων, αλλά γιατί δίνουν μία άθλια εικόνα της εκκλησίας. Καπηλεύονται την πίστη, ευτελίζουν την αγωνία των ανθρώπων που αναζητούν διέξοδο στα υπαρξιακά τους προβλήματα. Ένας πολύ σοβαρός άνθρωπος αρκετά υποψιασμένος, τα τελευταία χρόνια, έπειτα από προσωπική του αναζήτηση, είχε αρχίσει μια προσέγγιση με την εκκλησία. Βλέποντας τη στάση των κατ' όνομα χριστιανών στην περίοδο της πανδημίας, απογοητεύτηκε. Είπε στο φίλο του, που όλο αυτό τον καιρό του συμπαραστάθηκε στις αναζητήσεις του.

– Μην μου ξαναμιλήσεις για εκκλησία. Το κεφάλαιο αυτό έκλεισε για μένα.

Άραγε όλοι αυτοί οι φανατισμένοι κι εγκλωβισμένοι στις ιδεοληψίες τους, έχουν υποψιαστεί τις οδυνηρές συνέπειες της αφροσύνης τους. Αναρωτιέμαι, ο λόγος του Ιησού Χριστού « δι᾽ ὑμῶν βλασφημεῖται το ὄνομα μου ἐν τοῖς ἔθνεσι», τους έχει ποτέ προβληματίσει;

Να λοιπόν γιατί είμαι απαισιόδοξος. Το αντιεμβολιαστικό κίνημα, που εκπροσωπείται κυρίως από «ιδεολόγους» εγκλωβισμένους στα ιδεολογικά τους καταφύγια, είναι σχεδόν αδύνατο να τιθασευτεί. Ακούγεται ότι θα υπάρξει υποχρεωτικός εμβολιασμός. Οι ευαίσθητοι στις δημοκρατικές διαδικασίες, αντιδρούν και μιλούν για αντισυνταγματικότητα. Δεν αμφιβάλω ούτε συμφωνώ με δικτατορικές μεθόδους. Όμως όταν κάποιοι γίνονται δημόσιοι κίνδυνοι; Όταν το παιδί σου παίζει με τα σπίρτα πάνω από ένα καζάνι βενζίνη, δεν συζητάς, ούτε χάνεις τον χρόνο σου να του εξηγήσεις. Γιατί δεν θα προλάβεις. Του αρπάζεις τα σπίρτα από τα χέρια… Όταν ένας άλλος κουβαλάει ένα μπουκάλι με βιτριόλι, δεν ανοίγεις συζήτηση του αρπάζεις το μπουκάλι από τα χέρια…

Κάποτε πήγαν να δουν τον άγιο Αντώνιο κάποιοι επισκέπτες. Ήθελαν να ακούσουν κάποιο λόγο από τον άγιο γέροντα. Ο άγιος Αντώνιος τους είπε τρία πράγματα. Και στα τρία διαφώνησαν. Δεν ήταν διατεθειμένοι ν’ ακούσουν και βέβαια να πράξουν. Τότε ο άγιος Αντώνιος, με χιούμορ,(οι άγιοι πάντα έχουν χιούμορ), γυρίζει στο μαθητή του και του λέει.

– *Φτιάξε λίγο λαπά να φάνε και να πάνε στο καλό, γιατί είναι άρρωστοι.*

Έπειτα γυρίζει στους επισκέπτες και τους λέει:

– *Τι να σας κάνω; Το ένα δεν μπορείτε, το άλλο δεν το θέλετε… Ευχών χρεία.*

Που σημαίνει, χρειάζεστε προσευχή. Αλλά μάλλον ο άγιος εννοούσε αυτό που λέει και ο λαός μας, «χρειάζεστε διάβασμα».

Όταν τα θύματα της πανδημίας είναι εκατομμύρια (στην Ελλάδα έφτασαν τις 13,000, δηλαδή μία ολόκληρη πόλη), όταν υπάρχουν τόσες μαρτυρίες ανθρώπων που πέρασαν αυτή την φοβερή δοκιμασία, με τόσες συνέπειες στην υγεία τους, όταν τόσοι επιστήμονες κάνουν τεράστιους αγώνες να σώσουν ανθρώπους και να ενημερώσουν με επιστημονικά στοιχεία κ. λπ. κ. λπ. και ο άλλος επιμένει ότι ο COVID 19 είναι μία γριπούλα, ότι το εμβόλιο είναι επικίνδυνο και αχρείαστο, τότε δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνεις. «Ευχών χρεία». Διάβασμα. Και όχι απλώς διάβασμα. Χρειάζονται οι μεγάλοι εξορκισμοί του μεγάλου Βασιλείου…